

Naar der derfor nu skal finde Afstemning Sted om vore Ændringsforslag, betragter jeg denne Afstemning saaledes, at de Medlemmer, der stemme for vore Ændringsforslag, forlange Tanken om en Appellinstans taget op til alvorlig Behandling, medens de, der stemme imod, betragte det som givet i Forvejen, at det ikke kan nytte noget, og derfor lade det falde. Ved selve Afstemningen er det en selvfølgelig Ting, at Afstemningen i Virkeligheden finder Sted under Nr. 14, som er det først stillede Ændringsforslag. Saadan som dets Skæbne bliver, bliver ogsaa de øvriges Skæbne, thi de hænge sammen.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de af Mindretallet stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Krigsministeren (Bahnsen): Med Hensyn til Lovforslaget i dets Almindelighed har jeg ved 1ste Behandling haft tilstrækkelig Lejlighed til at udtale mig, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men kun udtale mig om de stillede Ændringsforslag. Hvad da for det første de Forslag angaar, som ere stillede af hele Udvalget, kan jeg for saa vidt tiltræde dem, som de forekomme mig at være en Forbedring af Loven, og uagtet jeg maasse nok kunde have ønsket noget andet og mere end disse Ændringsforslag paa et enkelt Punkt, skal jeg dog ikke andet end ganske i Almindelighed sige, at jeg kan tiltræde dem. Jeg kan saa meget bedre gøre det, som jeg ikke nærer Tvivl om, at dette dog ikke vil blive den endelige Form, i hvilken Lovforslaget bliver vedtaget. Der vil sikkert andetsteds fra komme Forandringer om Forandringer, saaledes at der bliver rig Lejlighed for mig til, hvis der skulde være enkelte, hvad man snarere kunde kalde Redaktionsændringer, man kunde ønske i de foreliggende Ændringsforslag, da senere at komme tilbage dertil. Jeg skal dog her nævne et Punkt, hvor de foreliggende Forslag ikke ganske tilfredsstillende mig, og som jeg tillod mig at gøre Udvalget opmærksom paa i den Konference, jeg havde med det. Det forekommer mig, at det Udvalg, hvorfra man tager disse Forsvarere, der skulde udnævnes til at bruges i Krigsretterne, burde være en begrænset Kreds af Sagførere paa samme Maade som ved andre Lejligheder. Det forekommer mig, at der er noget uheldigt i, at en hvilken som helst Sagfører kan blive tagen til Forsvarer, ogsaa i Krigsretterne. Allerhelst saa jeg, at de kun kunde tages blandt Folk, der havde et vist Forudkendskab til Militæret, men, som sagt, jeg skal paa dette Standpunkt ikke opholde

mig videre derved, der vil maasse senere blive Lejlighed dertil. Hvad derimod Mindretallets Ændringsforslag angaar om en Appellinstans, maa jeg herved erklære, at jeg ikke kan tiltræde at vedtage et saadant Forslag. Min egentlige Grund dertil er den, at det, om man i militære Sager skal have Appellinstans eller ikke, er et saa overordentlig vigtigt Spørgsmaal, at det ikke bør afgøres lejlighedsvis under en anden Sag, saaledes at det kommer til at høre ind under Kategorien „med mere“. For mig vilde det være ganske ejendommeligt, om man virkelig skulde kunne vedtage Lovforslaget med en saadan Forandring og bibeholde Titlen, kun med Tilføjningen „med mere“. Jeg kan saa overordentlig godt forstaa, at der kan være Dvstte om en Appellinstans i militære Sager og kan ogsaa sige, at jeg har en bestemt Følelse af, at jeg ved given Lejlighed meget godt kunde slutte mig dertil, men som sagt, det er et saa overordentlig vigtigt Spørgsmaal, at jeg ikke tror, at man kan afgøre det lejlighedsvis; i alt Fald vil jeg sige, at for at jeg skulde kunne diskutere det Spørgsmaal, maatte der for mig foreligge noget ganske andet endnu. Hvis jeg skulde udtale mig umiddelbart om den foreslaaede Appellinstans, er min Mening ganske rigtig, som den ærede Ordfører for Mindretallet (S. C. Christensen) sagde, den, at jeg ikke er fornøjet med den, men at jeg har antydning, at jeg maasse kunde være fornøjet med en anden. Jeg vilde f. Eks. naar jeg umiddelbart skulde udtale mit Støn, uden at det er baseret paa særlig Sagkundskab, sige, at jeg vilde foretrække som Appellinstans en militær Ret, suppleret med nogle Højesteretsmedlemmer, ikke Højesteret, suppleret med nogle militære Medlemmer, selv om man fra en gik op til to Officerer. Deri ligger egentlig Hovedforstellen. Men i øvrigt fastholder jeg, at jeg ikke føler mig tilstrækkelig instrueret paa dette Omraade; jeg tør ikke afgøre, om det er rigtigt at gaa til en Kassationsret simpelt hen eller til en virkelig Appellinstans. Jeg mener, at dette Spørgsmaal maa overvejes ganske anderledes omhyggeligt, og man vil komme til en saadan Overvejelse, naar der en Gang bliver Anledning til at tage Spørgsmaalet op om en Forandring i det hele af den militære Retspleje, nemlig naar den civile Retsreform træder ud i Livet, og saa maa man om dette Spørgsmaal ikke blot høre almindelige retskyndiges Mening, men ogsaa militæres Udtalelser, og saadanne foreligge ikke for Djeblillet. Derfor maa jeg bestemt fraraade, at man tager dette Spørgsmaal op til Forhandling her. Hertil skal jeg indskrænke mig.